K výkladu na § 970 obč. z.

Nezletilá F. D. na cestě ze studií domů dala do uschování svůj koš s prádlem dceři hostinského J. P. v H., resp. uložila si tento koš za souhlasu dcery hostinského v místnosti k hostinci sice náležející, avšak používané za plat postilionem pošty ve S.

Tento postilion druhý den odvezl koš nedopatřením s jiným zavazadlem k dopravě mu svěřeným do S. a tam se koš ztratil. Nezletilá F. D. v hostinci J. P. nepřenocovala.

Trestní řízení proti postilionovi bylo zastaveno. Otec nezl. F. D. podal žalobu na hostinského J. P. o náhradu škody 1036 K, odvolávaje se na ustanovení § 970 obč. zák. nov.

Jelikož podstatný obsah sporu svrchu uvedený dle přednesu stran byl nesporným, soud I. stolice nepřípustiv dů. důkazů rozhodl a žalobu zamítl, II. instance rozsudek potvrdila a nejvyšší soud dovolání žalobkyně nevyhověl podstatně z těchto důvodů:

Žalobkyně se o ubytování v hostinci neucházela, nebyla co host do hostince přijata a neuzavřela proto se žalovaným jako hostinským žádné smlouvy. Ubytování v hostinci jest však nutným předpokladem ručení hostinského za zavazadla, což vychází také z ustanovení § 970 C., dle kterého hostinskému náleží právo zadržecí na zavazadlech pro pohledávky za byt a stravu. Ostatně ručí hostinský jen za škodu, kterou (§ 970) jeho lidé pocestným na zavazadlech v jeho domě způsobili.

Žalobkyně připouští však také, že místnost, v které koš uložen byl, měl poštovní vozka N. v podnájmu a že tam měl uložena zavazadla pro cestující; z toho plyne, že žalovaný neměl koš žalobkynin ani v hostinci přes to, že jeho dcera také měla klíček od světnice a že v ní spal podomek. V hostinských místnostech žalovaného tedy škoda žalobkyni způsobena nebyla. Mimo to bylo zjištěno soudem nalézacím, na kterémžto zjištění soud odvolací ničeho nezměnil, že koš se šaty a prádlem byl naložen a odvezen vozkou N., tedy osobou, která nepatří k služebným žalovaného a která koš, jak dolíčeno, nevzala v hostinských místnostech, nýbrž z místnosti jim najaté.

Rozhodnutí z 13. července 1920, čj. Rv I. 263/20.

Dr. Brejcha.

Odpor rozsudku (§ 477 č. 9 c. ř. s.) je tu jen tehdy, když výrok rozsudkový sám sobě odporuje, nikoliv však odporuje-li si výrok s důvody. Odpory v důvodech pak

mohou býti zmatkem jen, nelze-li pro ně rozsudek bezpečně přezkoumati.

Rozhodnutí otázky, zda při povolení exekuce na příjmy byla překročena zákonná míra, náleží domáhati se rekursem proti povolení exekuce, jenž přísluší nejen dlužníku, nýbrž i poddlužníku (§ 294 poslední odst. ex. ř.), ne však sporem.

Podle zákona ze dne 15. dubna 1920 čís. 314 sb. z. a nař. lze sice zrušiti exekuci povolenou nad míru nově zvýšených nezabavitelných příjmů, avšak jen na návrh dlužníkův (§ 5).

Podle rozsudku okresního soudu v Ml. B. ze dne 11. února 1920 měl J. K., truhlář v D. zaplatiti firmě M. 130 K 40 h.

Dlužník J. K. byl zaměstnán u výrobního družstva dělníků truhlářských v P. a měl příjmů 140 K týdně.

Dle usnesení okresního soudu v Ml. B. ze dne 27. února 1920 byl dlužníku J. K. k návrhu firmy M. k vydobytí zmíněné pohledávky zabaven důchod a služební příjmy, kterých jako zaměstnanec u výrobního družstva požíval, pokud tyto příjmy převyšují 3000 K a zabavené příjmy přikázány vymáhající věřitelce k vybrání.

Ježto se poddlužnice, výrobní družstvo dělníků truhlářských, zdráhalo vymáhající věřtele důvody dlužníkovy právoplatně zabavené a k vybrání poukázané vyplatiti, domáhala se věřitelka na poddlužnici zaplacení částky 130 K 40 h žalobou.

Zástupce žalovaného družstva namítal, že družstvo nemohlo K. mzdu strhovati, poněvadž má četnou rodinu a byl by z práce odešel. Navrhl zamítnutí žaloby.

Prvý soud žalobě vyhověl z následujících důvodů:

Návrhu žalující firmy bylo dle § 395 c. ř. s. vyhověti. Rozhodnutí o nákladech rozepře zakládá se na § 41 c. ř. s. Okolnosti, na nichž se žaloba zakládá, jsou zástupcem žalovaného družstva doznány, důvod, proč mzdu nestrhovali, je ve smyslu zákona nerozhodný a bylo tedy dle žaloby nalezeno.

Na odvolání žalované strany krajský jako odvolací soud v Ml. B. usnesl se po provedeném líčení odvolacím následovně:

Odvolání se vyhovuje, rozsudek v odpor vzatý se zrušuje a věc vrací se prvému soudu k novému jednání a vynesení rozsudku, při čemž jest vzíti zřetel k útratám odvolacího řízení. Doplnění řízení stane se teprve po právní moci tohoto usnesení.

Důvody: Prvý soudce uznal dle žalobní prosby a odůvodnil své rozhodnutí poukázav na ustanovení § 395 c. ř. s., že totiž žalované družstvo uznalo okolnosti, na nichž se žaloba zakládá, než ve skutkové povaze téhož rozsudku výslovně prvý soudce uvedl, že zástupce žalovaného nárok žalobcův při jednání neuznal a navrhl zamítnutí žaloby.

Žalobkyně uvádí, že jde o služné, které přísluší J. K. proti žalovanému družstvu 7000 K plus minus a které zabavila v exekuční věci proti žalované firmě.

Žalované družstvo přiznavši toliko, že mu bylo doručeno exekuční usnesení ze dne 27. února 1920, uvedlo, že nestrhovalo mzdu pokud převyšovala 3000 Kč, ježto by žalovaný se svou rodinou žíti nemohl a že by byl odešel z práce a, jak ze spisů exekučních zjevno, výslovně prohlásilo, že J. K. jest u družstva zaměstnán jako dělník a že vymáhanou pohledávku neuznává. Tvrdí tudíž žalované družstvo, že jde o dělnickou mzdu.

Soud odvolací má za to, že pro rozhodnutí sporu jest rozhodnou otázka, zda jde o mzdu dělnickou, nebo o služné trvale zaměstnaného a následkem toho i o další z tohoto zjištění vyplývající důsledky.

Soud prvý nejen že se těmito otázkami nezabýval, ač otázka byla žalovaným družstvem nadhozena a z exekučních spisů zjevna, neuvedl v důvodech rozhodovacích pražádného zjištění. Nadto jsou důvody rozsudku v přímém odporu se skutkovou povahou prvým soudcem vylíčenou, jak shora blíže uvedeno.

Trpí tedy řízení prvé stolice vadami, které zabránily dle § 477/9 a § 496 ad 2 c. ř. s., aby byla věc řádně a výstižně rozebrána a posouzena.

Byly sice zákonem ze dne 15. dubna 1920, č. 314 sb. z. a nař., vydány nové předpisy pro exekuci na platy osob v soukromých službách se nalézajících a dle § 6 tohoto zákona pozbyly všechny dosavadní zákony a nařízení, jež odporují vydanému zákonu, platnosti; soud odvolací má však za to, že přes to nahoře uvedené otázky dlužno řešiti, ježto nový zákon nabyl účinnosti teprve 10. den po vyhlášení.

Nejvyšší soud rekursu vyhověl, usnesení v odpor vzaté zrušil a soudu odvolacímu uložil, aby nepřihlížeje k důvodům, ze kterých rozsudek prvého soudce zrušil, znova rozhodl.

Odůvodnění: Zmatku dle § 477 č. 9 c. ř. s. zde není. Prvý soudce cituje sice v důvodech svých neprávem § 395 c. ř. s., ale správně praví, že žalovaná strana doznala okolnosti, na nichž se žaloba zakládá, kdežto o uznání nároku nemůže býti ovšem řeči, ježto navrženo bylo zamítnutí žaloby.

Stanovisko jeho jest zcela jasné a rozsudek může býti bezpečně přezkoumán. Odpor rozsudku se sebou samým ostatně jest tu jen tehdy, když výrok rozsudkový sám sobě odporuje, nikoli však, odporuje-li si s důvody, odpory v důvodech pak zase mohou býti zmatkem jen, nelze-li pro ně rozsudek bezpečně prozkoumati, čehož, jak řečeno, není.

Co se však týče domnělé neúplnosti řízení záležející prý v tom, že nebylo na přetřes vzato, jde-li o služební poměr trvalý či mzdu dělnickou, dlužno sice poukázati k tomu, že řešení otázky, zdali při povolení exekuce na příjmy nebyla překročena zákonná míra, náleží domáhati se rekursem proti povolení exekuce, jenž tu přísluší nejen dlužníku, nýbrž i poddlužníku (§ 294 posl. odst. ex. ř.), pokud se týče návrhem, nebo alespoň oznámením exekučnímu soudu za účelem zastavení exekuce proti zákonu povolené dle § 39 č. 2 a předposl. odst. ex. ř., avšak v daném případě lze vůbec pominouti otázku, možno-li ještě proti žalobě dle § 308 ex. ř., která se zakládá na právoplatném přikázání k vybrání zabavených příjmů, namítati protizákonnost povolení exekuce a rozvinouti pak v procesu náměty, jichž vyřízení náleží na pořad řízení exekučního; vždyť taková námitka nebyla žalovaným v I. stolici učiněna, a byla-li otázka ta rozvinuta teprve v odvolacím spise, nebyl odvolací soud oprávněn k novotě této zřetel bráti (§ 482 s. c. ř.).

K tomu podotknouti dlužno, že zákon ze dne 15. dubna 1920, č. 314 sb. z. a nař., zvýšil sice míru nezabavitelných příjmů a učinil tohoto dobrodiní účastny i dlužníky, proti nimž exekuce dle starších předpisů povolena byla, leč jen tak, že exekuci povolenou nad míru nově ustanovenou nařizuje sice zrušiti, avšak jen na návrh dlužníkův (§ 5).

Bylo tedy rozhodnouti jak se stalo.

Výrok o útratách spočívá na § 52 c. ř. s.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 13. července 1920, čj. R I 462/20.

Dr. Pavel Popper.